

Programnoter.

Ved den forrige koncert, var der én blandt publikum, der gik relativt kort inde i koncerten.

Han nåede dog i døren at meddele kirketjeneren - uden nogen omsvøb eller forsøg på bortforklaringer - at han havde villet give sig selv muligheden for at se, om sådan en orgelkoncert var noget for ham. Det var det bestemt ikke, og han kommer næppe til at høre en eneste orgeltone resten af sit liv. Al respekt for modet til at turde. Han faldt bare ikke i gryden.

Der er forskellige tidspunkter at falde i gryden på, og der er mange forskellige gryder at falde i. Jeg faldt i orgelgryden i gymnasiet og er aldrig kommet op igen.

Det første stykke orgelmusik, jeg nogensinde forsøgte at spille, var Bachs store fantasi og fuga i g-mol BWV 542. Det gik så nogenlunde, så længe der kun var en enkelt tone i pedalet og ikke alt for mange hurtige noder i hænderne. Derefter gik det slet ikke, men hvad vidste jeg om det? Jeg var bare en ung humlebi uden indsigt i egne begrænsninger.

Både i gymnasiet for mange år siden som teenager - da jeg spillede værket til min kandidateksamen i tyverne og nu mange år efter, synes jeg lige præcis dette Bach-værk er definitionen på den ultimativt gode orgelmusik. For organisterne er det vidunderligt at spille. For tilhørerne er det vidunderligt at lytte til. Fantasien indeholder den mørkeste dæmoni, mens fugaen omvendt set udtrykker den ultimative glæde (på trods af mol-tonearten).

Måske husker nogen blandt publikum den klassiske musikquiz: kontrapunkt. Kontrapunkt betyder egentlig modstemme (punktus kontra punktus = node mod node).

Bachs fuga BWV 542 har et tema og dertil hele to meget forskellige kontrapunkter. Kontrapunkterne er ydermere "obligate". Det betyder, at de kommer hver gang temaet spilles.

Se på noderne herunder, hvis du har lyst, men lov mig at nyde musikken når den spilles.

Jeg har været organist her i kirken i 21 år, og det er såmænd kun sjette gang dette stykke spilles, så hvem ved, hvornår du får lejlighed til at høre det igen her i kirken.

The image shows a musical score for the beginning of Bach's Fugue BWV 542 in G minor, 4/4 time. The score is written for three staves: Treble Clef (Right Hand), Bass Clef (Left Hand), and a third Treble Clef staff. The first staff is labeled 'KP 2' and the second 'KP 1'. The third staff is labeled 'TEMA'. The music shows the characteristic rhythmic patterns of the fugue, including the 'pedal point' in the left hand.

Man kunne fristes til at sige, at Bach er nøjsom med sit musikalske materiale. Et andet ord kunne være "minimalistisk".

Jeg ved, at jeg kender tre ud af de syv stykker musik, der spilles til denne koncert. Simpel matematik gør, at jeg så ikke kender fire af værkerne. Hvor mange værker publikum på forhånd måtte kende, ved jeg af gode grunde ikke - det er også ligemeget. Sansynligheden taler nu for, at det er færre end mig, så det er et ret ukendt program Mikael Wahlin præsenterer os for.

Da jeg fik programmet fra aftenens solist i marts måned, kendte jeg dog kun to af værkerne.

Dance 4 af Philip Glass kendte jeg ikke. Det gør jeg nu. Jeg hørte det på Internettet (har siden købt det), og jeg har lige siden været fuldstændig paralyseret af dette stykke musik - og af komponisten Philip Glass.

(Han spiller egne klaverværker i Symfonisk Sal i Aarhus til november - bare til almindelig oplysning).

Philip Glass er en af "minimalismens" stamfædre. "Minimalismen" er en musisk udtryksform, som benytter sig af utroligt lidt materiale, som til gengæld gentages og gentages og gentages og gentages. Franskmændene kalder genren "*musique répétitive*". Samtidig har musikken en meget fast rytme; beat. Og minimalismen er opstået i samme årti som Beatles. Lyder det lidt ensformigt? Ja. Lyder det lidt uvant? Ja.

For egen regning tillader jeg mig at kalde denne musik for "en tilstand", kosmisk, filmmusikagtig. Gentagelser er jo ikke dårlige. Vi gør det alle sammen hele livet. Spiser, drikker, trækker vejret, sover.

Jeg har ingen idé om, hvor langsomt eller hvor hurtigt Mikael Wahlin spiller Phillip Glass' Danse 4.

Komponisten selv spiller værket på ca. 24 minutter - min ynglingsindspilning med den engelske organist Kevin Bowyer spiller kun i 18-19 minutter.

Jeg har heller ingen idé om, hvad publikum vil synes om dette værk, men jeg ved, at det ikke lader dig uberørt. Om du falder i gryden, bliver siddende på kanten eller forlader etablisementet uden nogensinde at se dig tilbage, ved jeg ikke, men jeg er faktisk ret nysgerrig efter at vide det. Så står du med et glas rødvin/hvidvin/vand i hånden efter koncerten - ved det gentagne gæstebud i garanteret tørvejr - uden nogen at tale med, så er jeg modtagelig for ethvert repetitivt input.